

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010690
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319010690.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Katarína Batisovej, v trestnej veci obžalovaného V. R. a spol., pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného V. R. proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 20.11.2019, č. k. 1T/62/2019-289, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.05.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. R., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 20.11.2019, č. k. 1T/62/2019-289 uznal obžalovaných V. R. a Y. P. za vinných, že

dňa 25.07.2017 v čase približne o 21.30 hod. spolu s L. L. (vylúčenej zo spoločného konania) po predchádzajúcej vzájomnej dohode si zadovážili na bližšie nezistenom mieste v obci Y. od neznámej osoby zatavenú plastovú striekačku s obsahom 642 mg kryštalickým materiálom béžovej farby s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 55,7 % hmotnostných, čo zodpovedá 6 obvyklým jednorazovým dávkam drogy, pričom podľa zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok, teda spoločným konaním neoprávnene prechovávali pre vlastnú potrebu psychotropnú látku vo väčšom rozsahu, čím spáchal prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

Podľa § 44 Trestného zákona súd u obžalovaného Y. P. upustil od uloženia súhrnného trestu s poukazom na rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/22/2018 zo dňa 24.10.2018, právoplatný toho dňa, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky so zaradením do minimálneho stupňa stráženia, keďže trest uložený týmto skorším rozhodnutím je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a dostatočný.

Obžalovanému V. R. súd uložil podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Protí tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný V. R.. Obžalovaný Y. P. a prokurátor sa vzdali práva na podanie odvolania.

Podané odvolanie obhajca obžalovaného V. R. písomne odôvodnil podaním zo dňa 02.06.2020. V prvom rade poukázal na výpoveď obžalovaného P. zo dňa 28.08.2019 na hlavnom pojednávaní, kde okrem iného uviedol, že na odstavnom parkovisku medzi R. a Y. k nim nasadol R. do vozidla, ktorý im navrhol, či nekúpia drogy, R. mal dať na drogy 20 EUR, P. 10 EUR, potvrdil, že R. volala jeho žena (priateľka - pozn. obhajcu). Ďalej poukázal na výpoveď obžalovanej L. na predmetnom hlavnom pojednávaní, ktorá

uviedla, že R. naložili na poľnej ceste vedúcej do J., na doplňujúce otázky uviedla, že to bolo v J., čo je poľná cesta za ihrskom, odtiaľ išli do Y. popri reštaurácii Pelikán (pozn. reštaurácia Pelikán je v obci J.), na drogy sa poskladali po 10 EUR. Obhajca má v súvislosti s týmito výpoveďami za to, že výpovede spoluobžalovaných sa rozchádzajú v podstatných veciach, napríklad v tom, kto koľko peňazí dal na drogy alebo v tom, kde R. naložili a kade išli do Y. (L. opisovala, že išli cez obec J., zatiaľ čo P. nič také neuvádzal a z jeho výpovede vyplýva, že išli z odstavného parkoviska priamo do Y.).

Nesúhlasí ani s argumentom súdu, že spoluobžalovaní sa nemohli dohodnúť, lebo P. je od 23.01.2018 vo výkone trestu. Poukázal na to, že skutok sa stal dňa 25.07.2017, teda takmer pol roka pred tým, než P. do výkonu trestu nastúpil. Dovtedy sa o skutku dohodnúť mohli, avšak zrejme sa nedohodli na niektorých podstatných okolnostiach, ako sú uvedené vyššie.

Poukazuje na to, že v podmienke za iné trestné činy bol aj P. a obžalovaná L.. Práve z toho dôvodu mohli mať motív - účelové a zavádzajúce opísanie skutkového stavu, „zhodenie“ viny na R., ktorého označili za organizátora skutku a minimalizovanie ich podielu viny (t. j. navádzali dojem, že na protiprávnu činnosť sa nechali v podstate nahovoriť).

Obžalovaný R. nikdy nebol súdne trestaný za drogovú trestnú činnosť, nebolo preukázané, že by bol užívateľom omamných látok (tvrdili to iba spoluobžalovaní, ktorých výpoveď je účelová a vymyslená) toto R. výslovne poprel, pričom obžalovaná L. a P. sa vo svojich viacerých výpoveďach (vrátane výpovedí z prípravného konania) priznali užívanie omamných látok. Neexistuje preto motív obžalovaného R. organizovať trestnú činnosť, ku ktorej nikdy nemal sklony a nikdy drogy neužíval. Ako už bolo uvedené vyššie, motív spoluobžalovaných existoval, keďže sa snažili bagatelizovať svoj podiel viny z dôvodu podmienkových odsúdení.

Poukázal na tvrdenie obžalovaného, že H. D. ho kontaktovala, keď sedel vo vozidle spoluobžalovaných, čo potvrdil aj P., ktorý uviedol, že jeho žena (pozn. H. D.) mu volala, lebo sa bála, kde toľko je. Práve aj táto časť výpovede obžalovaného P. podporuje pravdivosť výpovede obžalovaného R., lebo ak mu jeho priateľka volala, kde toľko je (t. j. obávala sa, že jej nebral mobil a dlhšie neprišiel domov), jednoznačne možno tvrdiť, že R. bol s jeho priateľkou dohodnutý na tom, že ho po prácach u jeho krstnej mamy vyzdvihne, ale z dôvodu, že uspávala ich spoločného syna, R. mal v pláne vrátiť sa domov autobusom (a preto sa obávala, že dlhšie nechodí, lebo autobusom by už bol doma).

Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že tieto výpovede nesúvisia s prejednávanou vecou, potom dospel k nesprávnym záverom, pretože tieto výpovede by boli pre zistenie skutkového stavu podstatné. V danom prípade nebolo základné právo obžalovaného R. podľa citovaného článku Dohovoru (čl. 6 ods. 3 písm. d) Európskeho dohovoru) rešpektované, pretože mu bolo odopreté dať vypočúvať svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade svedkov proti nemu (t. j. súd bez ďalšieho považoval výpovede spoluobžalovaných, ktorí sa ku skutku priznali, za pravdivé, pričom išlo o výpovede proti obžalovanému R., zatiaľ čo ním navrhnutých svedkov súd nepripustil, hoci by sa nimi preukázal skutkový stav). Nakoľko boli návrhy obžalovaného R. na vykonanie dôkazov odmietnuté, čo obhajoba považuje za chybu konania, H. D. poskytla obžalovanému R. čestné vyhlásenie o skutočnostiach, ktoré sa stali dňa 25.07.2017 a ktoré prikladá k tomuto odvolaniu. Súčasne navrhuje, aby odvolací súd pripustil vykonanie obžalovaným navrhovaných dôkazov.

Namietla, že okresný súd vôbec neposudzoval výpovede spoluobžalovaných v intenciách ostatných dôkazov a skutočností, ktoré vyšli najavo. Svedok H. K. (príslušník PZ vykonávajúci zákrok) na hlavnom pojednávaní dňa 06.11.2019 okrem iného uviedol, že mali informáciu od informátora o drogovej trestnej činnosti, ktorá sa mala páchať medzi J. a Y., pričom malo ísť o muža a ženu, nepamätá si, či sa P. a L. vyjadrovali k osobe R. na mieste zásahu. Svedok H. J. (príslušník PZ vykonávajúci zákrok) na hlavnom pojednávaní dňa 06.11.2019 okrem iného uviedol, že mali informáciu o páchaní trestnej činnosti, pričom sa malo jednať o muža a ženu, k osobe R. na mieste zásahu L. uviedla, že R. nepozná a P. uviedol, že išlo iba o odvoz zo Y. do J.. Svedok Y. G. (príslušník PZ vykonávajúci zákrok) na hlavnom pojednávaní dňa 06.11.2019 okrem iného uviedol, že informácia o drogovej trestnej činnosti sa týkala P. a L. (po vysvetlení rozporov uviedol, že uviedol ich mená preto, že ich už pozná), L. sa na mieste vyjadriala, že R. nepozná a že ho vezú domov, nezávisle od toho P. uviedol, že mu R. volal, aby ho zaviezol domov. Možno totiž uviesť, že spoluobžalovaní P. a L. na mieste zásahu uviedli pravdu o okolnostiach prítomnosti R. vo vozidle, lebo v tom čase nemali spoločne „dohodnutú“ výpoveď a opis skutkového deja. Zároveň sa tým potvrdzuje pravdivosť a vierohodnosť výpovede R., ktorý od počiatku uvádzal, že P. ho mal iba odvieť do J., že ho v Y. stretol náhodne a dohodli sa na odvoze.

Podľa výpovedí zasahujúcich policajtov L. uviedla, že R. nepozná. Túto skutočnosť pritom počas celého trestného stíhania potvrdzuje aj R., teda je vylúčené, aby v minulosti spoločne užívali omamné látky, ako sa o tom L. vyjadrovala neskôr (teda už po dohodnutí účelovej výpovede). Zároveň L. počas celého

trestného stíhania uvádzala odlišné skutočnosti k tomu, ako dlho R. pozná (raz ho videla štyrikrát, potom že ho nikdy nevidela, následne že desaťkrát, tri mesiace a pod.).

Pre úplnosť, a to je vo veci najzásadnejšie, polícia mala vopred informáciu o tom, že drogovú trestnú činnosť má páchať muž a žena. Berúc do úvahy skutočnosť, že L. a P. sa priznali k užívaniu drog (zatiaľ čo R. ich užívanie popieral a nikdy nebol trestne stíhaný za tento druh trestnej činnosti), je dôvodné vysloviť záver, že P. a L. mali sami záujem o kúpu drog, túto mali už vopred naplánovanú (o čom zrejme vedel aj policajný informátor, preto spomínal práve dve osoby) a nasadnutie obžalovaného R. do vozidla tak bolo vecou náhody a náhodného stretnutia R. s P., čo by vedel potvrdiť svedok H. D. (keďže nasadnutie do vozidla nepredpokladal ani P. ani R., informátor mal stále informáciu iba o dvoch osobách, a to L. a P.).

Na záver uvádza, že L. a P. boli navzájom blízke osoby, preto pri výpovedi zavádzali a klamali, na tejto sa dohodli, aby pomohli jeden druhému.

Ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci 3 Tdo 11/2013, podľa ktorého mali príslušníci Policajného zboru povinnosť poučiť obvineného o jeho právach v súlade s ust. § 8 ods. 2 cit. zákona, a to najmä o práve, že k priznaniu o páchaní priestupku alebo trestného činu nemožno nikoho nútiť. Uvedené právo zahŕňa nielen právo nevypovedať, ale taktiež právo neprispieť žiadnym spôsobom k svojmu obvineniu. Poučenie o práve, že k priznaniu o páchaní trestného činu nemožno nikoho nútiť vrátane poučenia o práva neprispievať žiadnym spôsobom k svojmu obvineniu v zápisnici o vydaní veci zo dňa 25.07.2017 absentuje. Skutočnosť, že v zápisnici sa uvádza poučenie o tom, že dobrovoľným vydaním veci si môže osoba privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania nie je kvalifikovaným poučením v zmysle vyššie uvedeného, na základe ktorého by mohla mať obvinená osoba predstavu o svojich právach. Dokonca ani jeden zo zasahujúcich policajtov na pojednávaní nevedel zopakovať poučenie, ktoré mali údajne uviesť obžalovaným. Argument, že skutok sa stal pred viac ako dvomi rokmi je pomerne úsmevný, pretože poučenie je stále rovnaké. Táto skutočnosť teda spochybňuje záver o tom, že obžalovaná Brziaková bola skutočne poučená v zmysle zákona a rozhodovacej praxe X. súdu SR. Všetci traja obžalovaní pritom zhodne uviedli, že k žiadnemu poučeniu zo strany polície nedošlo (treba tiež uviesť, že zápisnica je formulárová, t. j. vopred pripravená a bola podpisovaná až dodatočne na útvar PZ v R.), dokonca obžalovaná L. pri výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedla, že jej zasahujúci policajti uviedli, že majú ju právo prehľadať, ak im niečo tají, preto sa radšej priznala. Na iné poučenia si nespomína. Ak okresný súd nemal dôvod pochybovať o pravdivosti výpovede obžalovanej L., ako to sám uviedol, potom je jeho záver o dodržaní zásady sebaobviňovania nesprávny, pretože obžalovaná jednak poučená nebola a jednak na ňu polícia vplývala tým, že pokiaľ niečo sama nevydá, tak ju prehľadajú. Obžalovaný R. preto žiada odvolací súd, aby rozsudok okresného súdu vo vzťahu k nemu zrušil a spod obžaloby ho oslobodil podľa ustanovenia § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde prokurátor navrhol postup podľa § 319 TP a teda zamietnutie odvolania obžalovaného a to z toho dôvodu, že prokuratúra považuje rozsudok súdu I. stupňa za zákonný a správny, súd sa vysporiadal so všetkým vo svojom odôvodnení. V tomto zmysle nič nemení ani oboznámené čestné prehlásenie svedka D., preto zotrváva na návrhu zamietnuť podané odvolanie. Obhajca obžalovaného R. uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomne vypracovaného odôvodnenia odvolania a poukazuje na vážne rozpory vo výpovediach, hlavne spoluobžalovaných, celú obhajobu obžalovaného potvrdzujú príslušníci PZ a žiada, aby súd rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného R. za vinného.

Odvolanie obžalovaného R. je založené na inom hodnotení vykonaných dôkazov ako to v napadnutom rozsudku urobil prvostupňový súd. Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie o vine obžalovaného na tom, že vyhodnotil výpovede spoluobžalovaných, ktorí usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku, ako pravdivé. Odvolací súd s takýmto hodnotením vykonaného dokazovania súhlasí.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný R. sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom. Prvostupňový súd v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Všetky vo veci vykonané dôkazy prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto odvolací súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

Zhodne s názorom prvostupňového súdu aj odvolací súd považuje výpovede spoluobžalovaných Y. P. a L. L. za dôkazy, ktoré spoľahlivým spôsobom preukazujú, že obžalovaný R. sa dopustil spáchania uvedeného skutku. Skutočnosti uvádzané v ich výpovediach sa v podstatných bodoch (spoločný nákup drog, poskytnutie peňazí) zhodujú, pričom nebol zistený motív, pre ktorý by niektorý zo spoluobžalovaných mal vypovedať nepravdu o týchto skutočnostiach. Obhajoba v tomto smere namieta, že motívom spoluobžalovaných malo byť zhodenie viny na obžalovaného R., čo si však odvolací súd nemyslí, keďže obaja spoluobžalovaní priznali vinu, nesnažili sa zo skutku vyvinúť a to, že vypovedali aj o obžalovanom R. im v tomto konaní žiadnym spôsobom nepomohlo. Zároveň si boli obaja vedomí následkov v prípade podania krivej výpovede. Výpovede spoluobžalovaných boli od samého počiatku v rozhodujúcich bodoch konzistentné, a aj napriek drobným rozdielom v ich výpovediach (kto koľko prispel na obstaranie drog a kde presne obžalovaného R. vyzdvihli), na ktoré poukazuje obhajoba v odvolaní, považuje odvolací súd tieto výpovede za pravdivé a uvedené rozdiely prisudzuje dlhším časovým obdobím od spáchania skutku.

Prvostupňový súd v tejto časti odôvodnenia svojho rozsudku podrobne uvádza, čo z výpovede spoluobžalovaných vyplýva, ako i to, akým spôsobom ich výpovede vyhodnotil, pokiaľ ide o ich pravdivosť. Odvolací súd nepovažuje na tomto mieste za potrebné opakovať uvedené zistenia a hodnotenia prvostupňového súdu, pretože sú v odôvodnení zrozumiteľne uvedené. Vyhodnotenie ich výpovedí ako pravdivých považuje odvolací súd za správne.

V dvojinstančnom súdnom konaní tvoria rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu jednotu a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu.

Rovnako tak obhajoba namieta aj neexistenciu motívu obžalovaného R. organizovať drogovú trestnú činnosť, lebo tento nikdy nebolo súdne trestaný za drogovú trestnú činnosť a neužíva omamné látky. Túto námietku považuje odvolací súd za neopodstatnenú, nakoľko skutočnosť, že doteraz nebol obžalovaný súdne trestaný za trestnú činnosť drogového charakteru automaticky nevyučuje spáchanie tohto trestného činu.

Čo sa týka hlavnej obhajoby obžalovaného R., že jeho priateľka H. D. ho kontaktovala, keď sedel vo vozidle spoluobžalovaných, lebo sa bála, kde je toľko, má podľa obhajoby jednoznačne potvrdiť, že obžalovaný R. bol s jeho priateľkou dohodnutý na tom, že ho po prácach u jeho krstnej mamy vyzdvihne, ale z dôvodu, že uspávala ich spoločného syna, sa obžalovaný R. mal v pláne vrátiť domov autobusom. Takto postavená obhajoba obžalovaného R. v tomto prípade neobstojí, nakoľko to, že bol dohodnutý so svojou priateľkou, že sa po vykonaní prác u krstnej mamy vráti domov, ho nezbaňuje viny alebo jednoznačne neposkytuje istotu, že sa uvedeného trestného činu nemohol dopustiť a nedopustil.

Je v tomto prípade nepodstatné, či obžalovanému R. priateľka volala, nakoľko táto skutočnosť nič vo vzťahu k tomu, či spáchal alebo nespáchal trestnú činnosť nepreukazuje. Rovnako je nepodstatné aj to, že svedok H. D. videl obžalovaného R. nastupovať do vozidla k spoluobžalovaným, nakoľko tento ku skutku, rovnako ako priateľka obžalovaného R. nevie nič uviesť (preto správne prvostupňový súd zamietol návrh obhajoby vykonať dôkaz ich výsluchom).

Ďalšie odvolacie námietky (žiadne poučenie zo strany polície) proti napadnutému rozsudku boli obhajobou prezentované už pred prvostupňovým súdom ako obrana obžalovaného a s týmito sa už dostatočným a správnym spôsobom vysporiadal prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému R.. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti (bola zistená jedna) a poľahčujúce okolnosti (ktoré neboli zistené žiadne), a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia za zákonný a primeraný, tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného R.. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného R. v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.